

RESSÒ DE LA PARAULA

Pregària del sentit comú

Estem començant l'any i s'amunteguen els projectes i els propòsits. Déu vulgui que el panorama social i econòmic sigui millor enguany. Però encara ens ve a sobre la preocupació i, podem dir, la temptació del pessimisme davant la crisi i els vaticinis dels més catastrofistes. Pensem que és bon moment per fer una pregària del «sentit comú», que ens asserena i ens fa somriure amb aquell posat sa i alliberador, propi dels qui veuen la vida amb els ulls de Déu.

Segons em va dir un amic, feia aquesta pregària aquell gran sant del segle XVI, tan intel·lectual, seriós, íntegre i profund, que fou sant Tomàs Moro:

«Concediu-me, Senyor, una bona digestió, i també una cosa que pair. Concediu-me la salut del cos i el seny necessari per conservar-la el millor possible.

Concediu-me, Senyor, una ànima santa, que no perdi de vista el que és bo i pur; que no s'espanti a la vista del pecat, sinó que trobi la manera de tornar a posar les coses en ordre.

Concediu-me una ànima que no conegui l'avorriment, que no estigui sempre queixant-se, ni camini sempre en sospirs i laments.

No permeteu que m'aclapari en excés el pes d'aquesta càrrega tan incòmoda que es proclama «jo».

Concediu-me, Senyor, sentit de l'humor: que sàpiga riure'm d'un acudit per treure una mica d'alegria de la vida i compartir-la amb els altres.»

És un senyal de profunda saviesa entendre que Déu té a veure amb la bona digestió, l'aliment quotidià, la salut, l'avorriment neguitós, la força d'un acudit i el bon humor. Així mateix, fer-ne motiu de pregària, posa de manifest que, qui fa aquesta oració, coneix molt bé el Déu de Jesucrist. I que no només coneix el Déu cristià, sinó també l'ésser humà amb les seves misèries i contradiccions.

Ens convé fer aquesta pregària, precisament avui. En primer lloc, perquè avui, davant la crisi, la deriva de la cultura dominant i els canvis socials, seguim perplexos, temorencs, esquerps; alhora som temptats per les grans anàlisis, els discursos eloqüents, els projectes polítics brillants, els pensaments profunds... Però, encara que tot s'ha de fer, aquesta pregària demana allò que potser ens manca: seny, realisme, quotidianitat, senzillesa, concreció... Una mancança que patim tant en el pensar o en el parlar com en la mateixa oració.

La profunditat no és enemiga de la senzillesa: al contrari, la demana. Qui prega amb aquestes paraules sap que l'origen de la majoria dels sofriments és una càrrega pesant, que tots arrosseguem com esclaus: el «jo» orgullós, prepotent i posseït de si mateix. I també sap que aquest «jo» s'escandalitza massa aviat, perquè li costa acceptar les limitacions pròpies i de tothom, els pecats, els errors, les contradiccions; que, a més, es refugia constantment en les queixes i complantes, fent-se sempre la víctima; que busca l'aixopluc de la protesta, de l'exigència sistemàtica o del consol fàcil... És talment un «jo» pesant, una veritable càrrega.

Però hi ha un altre «jo», aquell que, sense perdre de vista «tot el que és bo i pur», sap mirar allò defectuós i tracta «d'ordenar» les coses el millor possible. Sant Tomàs Moro va morir màrtir per la seva integritat i la seva fidelitat a la fe, però havent apurat abans el camí del bon seny, del diàleg, del compromís senzill per la justícia: tot i no reeixir immediatament, també era de debò un camí evangèlic i un tret de la seva santedat.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Una tradició infantil entranyable

La globalització i la internacionalitat arriba a les nostres tradicions, com la tradició montserratina de l'anomenat bisbetó. Coincidint amb la festivitat de sant Nicolau, patró dels infants, a Montserrat hi ha un costum que ve dels temps medievals. Els membres de l'escolania elegeixen un company seu com a bisbetó i dos companys més, un com a vicari i un altre com a secretari del jove prelat, que aquell dia té unes atribucions especials, de les quals sempre en fa ús amb un gran seny. Doncs bé, el bisbetó 2009 és un noi que es diu Steen Knudsen i Esquerda, de Collbató (Baix Llobregat), de pare danès i de mare catalana, mentre que com a vicari episcopal fou escollit Pau-Joan Pratsobrero i Andreu, de Gurb (Osona) i com a secretari episcopal, en Niels Knudsen i Esquerda, germà bessó del bisbetó.

GLOSSA

No els oblidem

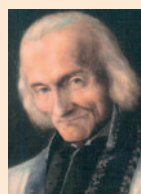
Una noia, en el moment de les pregàries dels fidels de la Missa del Gall parroquial, pregà dient: «Pare, avui volem tenir presents, també, els qui mai estan presents en el nostre món, aquells a qui hem fet invisibles o els hem tret la veu, els que sofreixen perquè altres puguin gaudir: els més pobres i els empobrits. Volem tenir presents tots aquells que neixen, viuen i moren enmig d'una crisi social i econòmica permanent, fruit dels valors d'una societat que nosaltres —que sí que tenim veu i vot— anem forjant dia a dia.

» És per això que demanem, Senyor, la teva força, perquè ens ajudi a ser una comunitat valenta que denunciï la injustícia i, alhora, una comunitat oberta a tothom que treballi per la justícia, malgrat les dificultats personals i les resistències que ofereix l'estructura social. Volem demanar-te que el nostre desig sigui viure la Vida que el Déu infant, tot just arribat en aquesta nit santa, ens ha portat. Que sapiguem descobrir la presència de Jesucrist en el rostre dels germans que no gaudeixen dels mateixos drets i privilegis que nosaltres. Et demanem, Pare, que la fe en Ell sigui la font on begui el nostre compromís d'amor i de servei als exclosos del món.»

Una pregària «per tots aquells que neixen, viuen i moren enmig d'una crisi social i econòmica permanent», presentada en la nit de Nadal, precisament quan se'ns convida a comprar i consumir sense mesura. A casa nostra, i arreu del món, hi ha moltes persones que s'ajusten a aquesta denominació. Cada dia n'hi ha més. També hi ha moltes persones sensibles a aquesta realitat que demana una resposta. Els cristians hem de ser testimonis de la Vida que ens ha ofert Jesús infant. D'aquesta tendresa de Déu que mira amb misericòrdia la humanitat i confia en la nostra capacitat d'acolliment, de compassió, de compartir, de donació personal generosa, de ser germans. Som al bell mig de les festes nadalenques. Bon moment per revisar les nostres respostes: donar temps a les persones que estan soles, col·laborar en les campanyes de recollida d'aliments, fer un donatiu a Càritas pel quart món, no oblidar el tercer... «En ell hi havia la vida, i la vida era la llum dels homes. La llum resplendeix en la foscor, i la foscor no ha pogut ofegarla» (Jn 1,4-5). La noia acabava la seva pregària, dient: «Preguem al Senyor». Afegim-hi: «Us ho demanem, Senyor».

Enric Puig Jofra, SJ

Pensaments de sant Joan M. Vianney

▶ Allò que ens sorprendrà durant tota l'eternitat és que a nosaltres, essent tan miserables, se'ns hagi donat un Déu tan gran. En sortir de la Santa Taula som tan feliços com ho haurien estat els Mags si s'haguessin pogut endur el Nen Jesús.

▶ Lo que nos sorprenderá durante toda la eternidad es que a nosotros, siendo tan miserables, se nos haya dado un Dios tan grande. Al salir de la Santa Mesa somos tan felices como lo hubieran sido los Magos si hubieran podido llevarse al Niño Jesús.

(Cura de Ars, Su pensamiento, su corazón. Barcelona 1994)

DIUMENGE II DESPRÉS DE NADAL

▶ Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira (Sir 24,1-2.8-12)

La saviesa, s'elogia ella mateixa, es gloria enmig del seu poble, parla en la reunió del poble de l'Altíssim, es gloria davant dels seus estols, dient: «El Senyor de l'univers em donà una ordre, el qui em va crear i m'assenyala on plantarà la meua tenda em digué: "Acampa entre els fills de Jacob, fes d'Israel la teva heretat".

M'ha creat abans del temps, des del principi, i mai més no deixaré d'existir. Li dono culte davant d'ell al temple sant. Així m'he establert a Sió, m'ha fet trobar repòs a la ciutat que ell i jo estimem, exerceixo el meu poder a Jerusalem. He tret brotada en un poble ple de glòria, en la possessió del Senyor; en la seva heretat».

▶ Salm responsorial (147)

R. *El qui és la paraula es va fer home / i plantà entre nosaltres el seu tabernacle.*

Glorifica el Senyor, Jerusalem, / Sió, canta lloances al teu Déu, / que assegura les teves portes / i beneeix dintre teu els teus fills. R.

Manté la pau al teu territori / i et sacia amb la flor del blat. / Envia ordres a la terra / i la seva paraula corre de pressa, no es detura. R.

Anuncia les seves paraules als fills de Jacob, / als fills d'Israel els seus decrets i decisions. / No ha obrat així amb cap altre poble, / no els ha fet conèixer les seves decisions. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 1,3-6.15-18)

Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, que ens ha beneït en Crist amb tota mena de benediccions espirituals dalt del cel; ens elegí en ell abans de crear el món, perquè fóssim sants, irreprochables als seus ulls. Per amor ens destinà a ser fills seus per Jesucrist, segons la seva benèvola decisió, que dóna lloança a la grandesa dels favors que ens ha concedit en el seu Estimat.

Per això, ara que he sentit parlar de la fe que teniu en Jesús, el Senyor, i del vostre amor per tots els fidels, jo no em canso de donar gràcies per vosaltres, i us recordo en les meves pregàries, demanant al Déu de nostre Senyor Jesucrist, el Pare gloriós, que us concedeixi els dons espirituals d'una comprensió profunda i de la seva revelació, perquè conegueu de veritat qui és ell: demanant-li també que il·lumini la mirada interior del vostre cor, perquè conegueu a quina esperança ens ha cridat, quines riqueses de glòria us té reservades, l'heretat que ell us dóna entre els sants.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 1,1-18)

Al principi ja existia el qui és la Paraula. La Paraula era amb Déu i la Paraula era Déu. Era, doncs, amb Déu al principi. Per ell tot ha vingut a l'existència, i res del que ha vingut a existir no hi ha vingut sense ell. Tenia en ell la Vida, i la Vida era la Llum dels homes. La Llum resplendeix en la foscor, però la foscor no ha pogut ofegar-la. Existia el qui és la Llum veritable, la que, en venir al món, il·lumina tots els homes.

Era present al món, al món que li deu l'existència, però el món no l'ha reconegut. Ha vingut a casa seva, i els seus no l'han acollit. Però a tots els qui l'han rebut, als qui creuen en el seu nom, els concedeix poder ser fills de Déu. No són nascuts per descendència de sang, ni per voler d'un pare o pel voler humà, sinó de Déu mateix. El qui és la Paraula es va fer home i plantà entre nosaltres el seu tabernacle, i hem contemplat la seva glòria, que li pertoca com a Fill únic del Pare ple de gràcia i de veritat.

▶ Lectura del llibre del Eclesiàstic (Sir 24,1-2.8-12)

La sabiduria se alaba a sí misma, se gloria en medio de su pueblo, abre la boca en la asamblea del Altísimo y se gloria delante de sus Potestades. En medio de su pueblo será ensalzada, y admirada en la congregación plena de los santos; recibirá alabanzas de la muchedumbre de los escogidos y será bendita entre los benditos. El Creador del universo me ordenó, el Creador estableció mi morada: «Habita en Jacob, sea Israel tu heredad». Desde el principio, antes de los siglos, me creó, y no cesaré jamás. En la santa morada, en su presencia, ofrecí culto y en Sión me establecí; en la ciudad escogida me hizo descansar, en Jerusalén reside mi poder. Eché raíces entre un pueblo glorioso, en la porción del Señor, en su heredad, y resido en la congregación plena de los santos.

▶ Salmo responsorial (147)

R. *La Palabra se hizo carne y acampó entre nosotros.*

Glorifica al Señor, Jerusalén; / alaba a tu Dios, Sión: / que ha reforzado los cerrojos de tus puertas, / y ha bendecido a tus hijos dentro de ti. R.

Ha puesto paz en tus fronteras, / te sacia con flor de harina. / Él envía su mensaje a la tierra, / y su palabra corre veloz. R.

Anuncia su palabra a Jacob, / sus decretos y mandatos a Israel; / con ninguna nación obró así, / ni les dio a conocer sus mandatos. R.

▶ Lectura de la carta del apòstol san Pablo a los Efesios (Ef 1,3-6.15-18)

Bendito sea Dios, Padre de nuestro Señor Jesucristo, que nos ha bendecido en la persona de Cristo con toda clase de bienes espirituales y celestiales. Él nos eligió en la persona de Cristo, antes de crear el mundo, para que fuésemos

santos e irreprochables ante él por el amor. Él nos ha destinado en la persona de Cristo, por pura iniciativa suya, a ser sus hijos, para que la gloria de su gracia, que tan generosamente nos ha concedido en su querido Hijo, redunde en alabanza suya.

Por eso yo, que he oído hablar de vuestra fe en el Señor Jesús y de vuestro amor a todos los santos, no ceso de dar gracias por vosotros, recordándoos en mi oración, a fin de que el Dios de nuestro Señor Jesucristo, el Padre de la gloria, os dé espíritu de sabiduría y revelación para conocerlo. Ilumine los ojos de vuestro corazón, para que comprendáis cuál es la esperanza a la que os llama, cuál la riqueza de gloria que da en herencia a los santos.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 1,1-18)

En el principio ya existía la Palabra, y la Palabra estaba junto a Dios, y la Palabra era Dios. La Palabra en el principio estaba junto a Dios. Por medio de la Palabra se hizo todo, y sin ella no se hizo nada de lo que se ha hecho. En la Palabra había vida, y la vida era la luz de los hombres. La luz brilla en la tiniebla, y la tiniebla no la recibió.

La Palabra era la luz verdadera, que alumbra a todo hombre. Al mundo vino, y en el mundo estaba; el mundo se hizo por medio de ella, y el mundo no la conoció. Vino a su casa, y los suyos no la recibieron. Pero a cuantos la recibieron, les da poder para ser hijos de Dios, si creen en su nombre. Éstos no han nacido de sangre, ni de amor carnal, ni de amor humano, sino de Dios. Y la Palabra se hizo carne y acampó entre nosotros, y hemos contemplado su gloria: gloria propia del Hijo único del Padre, lleno de gracia y de verdad.

La Santa Família amb santa Anna i sant Joan Baptista infant, pintura del Greco, Museu del Prado, Madrid

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

□ **Dilluns:** (litúrgia hores: 2a setm.): 1Jn 3,7-10 / SI 97 / 1Jn 1,35-42 □ **dimarts:** 1Jn 3,11-21 / SI 99 / Jn 1,43-51 □ **dimecres:** Is 60,1-6 / SI 71 / Ef 3,2-3a.5-6 / Mt 2,1-12 □ **dijous:** 2Co 5,14-20 / SI 102 / Lc 12,35-40 □ **divendres:** 1Jn 4,7-10 / SI 71 / Mc 6,34-44 □ **dissabte:** 1Jn 4,11-18 / SI 71 / Mc 6,45-52 □ **diumenge** vinent, del Baptisme del Senyor (lit. hores: 3a setm.): Is 42,1-4.6-7 / SI 28 / Ac 10,34-38 / Lc 3, 15-16.21-22.

Les lectures d'aquest diumenge ens presenten tres itineraris. El llibre de l'Eclesiàstic (conegut també com el Siràcida o llibre del fill de Sira) descriu l'itinerari de la Saviesa. Com la paraula creadora de Déu, la Saviesa surt de la boca de l'Altíssim i travessa el cel, l'abisme, el mar i la terra, buscant un lloc on residir. Al final del seu recorregut posa la tenda a Jerusalem, la ciutat estimada, i juntament amb el seu poble, l'heretat del Senyor, s'encamina cap al temple per celebrar el culte.

El pròleg de l'evangeli de Joan ens parla de l'itinerari del Fill de Déu utilitzant un terme grec, *logos*, que vol dir pa-

raula. El seu viatge va tenir més entrebancs i dificultats que el de la Saviesa: alguns no el varen acceptar i ell va haver de patir el rebuig i la soledat. Malgrat tot, no es va fer enrere sinó que es va mantenir ferm en la seva decisió. Va posar la seva tenda entre nosaltres i es féu home com nosaltres.

Per acabar, la carta als Efesios ens ofereix l'itinerari del cristià, fill adoptiu de Déu. En un primer moment, l'himne d'acció de lloança amb què comença la carta evoca el moviment de Déu vers l'home mitjançant Jesucrist. A continuació, en canvi, Pau defineix el nostre camí vers Déu com una coneixença cada vegada més profunda.

El símbol del viatge o, si volem, de l'itinerari resumeix l'estructura fonamental del Nadal. D'una banda, Nadal és la vinguda de Crist enmig de nosaltres i, de l'altra, és el començament del nostre retorn a Déu, del nostre camí de fe, esperança i amor.

Si fer el primer pas ens fa por, si continuar el camí que vàrem començar anys enrere ens fa por, si fer marxa enrere o redreçar la nostra ruta ens fa por, recordem que el Senyor ens precedeix, obrint nous camins i protegint-nos dels perills. Ell és l'Emmanuel, el «Déu amb nosaltres».

COMENTARI

El qui és la paraula s'ha fet home

FE CRISTIANA I SOCIETAT ACTUAL

Francesc d'Assís, l'obra de Déu

Prenc aquesta figura perquè —malgrat la distància que ens separa— resta suficientment establerta per la història i pels seus seguidors i perquè continua ferma l'apreciació que Francesc d'Assís ha estat el més literal i alhora inspirat seguidor de Jesús de Natzaret. Davant un any nou i davant els missatges de pau manifestats aquests dies, la seva figura, emblemàtica de la fe cristiana, ens pot ajudar.

Francesc encarna la fe en l'Evangeli de Jesucrist sobretot en aquests punts:

1. Francesc apareix com l'obra de Déu: com la persona per qui la fe ha estat no només una certa experiència sinó manifestació i impacte global de Déu en la seva personalitat. En termes paulins, la iniciativa de la gràcia de Déu ha desplegat en ell la seva acció poderosa.
2. La fe de Francesc és tota atreta per l'Amor de Déu. Francesc basa les seves actituds en l'amor i en la misericòrdia (amor que

aixeca). Francesc deixa passar a través d'ell i dels seus companys tota la força humanitzadora i divinitzadora de l'amor de Déu.

3. Juntament amb la misericòrdia, Francesc desplega l'alegria, la pobresa, la fraternitat, la pau i la reconciliació, un sentit totalment positiu de la Creu, és a dir, disposa l'Evangeli de la manera més apta per ser viscut per la societat del seu temps.
4. L'amor a la naturalesa, que té com a fonament la contemplació del Creador i de la criatura i, en el fons, està basada en la identitat de la Veritat, el Bé i la Bellesa, i en l'accés que hi tenim, ja que estem dotats d'una intel·ligència simbòlica, la qual, unida a l'amor, pot penetrar en el santuari de la Veritat, del Bé i de la Bellesa, és a dir, de Déu.

Aquests quatre punts seran completats per quatre més en el proper escrit.

Josep M. Rovira Belloso

(La fe cristiana en la societat actual, Edicions 62)

CAMINS VERS LA LLIBERTAT

No robaràs (i 2)

Encara que originàriament el setè manament es referia al robatori de persones, té també vigència, naturalment, en relació amb el robatori actual. Robatori significa pispar la propietat d'un altre.

Al manament de no robar, allò decisiu és la confiança entre les persones. Quan no hi ha confiança, quan he de suposar constantment que els altres poden violar la meua propietat, es requereixen sistemes de seguretat. Avui dia s'inverteixen enormes quantitats de diners i d'energia en instal·lacions de seguretat i d'alarma. Això mostra que, a la societat, la pèrdua de confiança li costa cara de mantenir. La manca de confiança és un dels factors de la crisi econòmica i financera que patim.

Quan els robatoris són freqüents, sorgeix un clima de desconfiança que fa impossible una bona relació mútua en tots els ordres, també en els negocis i els intercanvis comercials i monetaris.

Déu no vol que entre les persones hi creixi la desconfiança. Vol que elles es protegeixin dels lladres dissimulats per tal que puguin confiar les unes en les altres. Però l'experiència mostra que, sovint, el setè manament no té efectes. Ara bé, a mesura que perd validesa, es fa visiblement més difícil establir unes relacions confiades.

Especialment a l'evangeli de Lluc, Jesús sempre diu als seus deixebles que han de repartir llurs béns entre els pobres. Aquesta és la resposta de Jesús al setè manament. I és una resposta molt actual. Perquè robar no es refereix només als robatoris que els pobres fan als rics, sinó també a l'adquisició de riqueses injustes, una qüestió de molta actualitat. Jesús demana que aquells que tenen béns siguin solidaris amb els pobres, i només així l'imiten a ell.

Vist en sentit positiu, el setè manament podria expressar-se així: jo tinc el suficient i deixo als altres allò que han adquirit justament. I qui ha pres quelcom a un altre l'hi ha de tornar per tal que novament tingui per a ell el que és suficient. No envejo res a l'altre, sinó que m'accontento amb el que tinc, amb allò que he elaborat i que he rebut de Déu.

Anselm Grün

(Els deu manaments, Editorial Claret)

SANTORAL

3. ✠ Diumenge II després de Nadal. Sant Anter, papa (grec, 235-236) i mr.; santa Genoveva (s. v), vg., patrona de París; sant Fulgenci, bisbe (agustiniana); sant Daniel, mr.; sant Atanasi (o Tannari), mr; sant Josep-Maria Thomasi, prev. teatí, cardenal; beat Alan de Solminià, bisbe; beat Ciríac-Elies de Chavara, prev. carmelità.

4. Dilluns. Sant Rigobert, bisbe; sant Odiló, abat de Cluny (†1048); santa Isabel-Anna Seton, rel. paüla, dels Estats Units; beata Àngela de Foligno, rel. terciària franciscana; santa Genoveva Torres, vg.

5. Dimarts. Sant Telèsfor, papa (grec, 125-136) i mr.; sant Simeó Estilita (388-459), monjo siríac; santa Emiliana, vg.; sant Joan-Nepomucè Newman, bisbe (redemptorista); beat Dídac-Josep de Cadis, prev. caputxí; sant Carles de Sant Andreu, rel. passionista.

6. ✠ Dimecres. Epifania del Senyor. Diada dels sants Reis o mags d'Orient: Melcior, Gaspar i Baltasar, i també Adoració (dels Reis, o Dora); sant Melani, bisbe; sant Nilamó; santa Macra, vg. i mr.

7. Dijous. Sant Ramon de Penyafort (†1275), prev. dominicà, del Penedès, patró dels juristes i canonistes; sant Julià de Toledo, bisbe; santa Virgínia, mr.; sant Crispí, bisbe; sant Tell, abat.

8. Divendres. Sant Apol·linar, bisbe; sant Severí, abat; santa Gúdula (†712), vg., a Brussel·les; sant Pere Tomàs, bisbe (carmelità).

9. Dissabte. Sant Eulogi de Còrdova, prev. i mr. (859) mossàrab; sants Julià i Basilissa, esposos mrs.; sant Andreu Corsini, bisbe (carmelità); santa Marciana, vg. i mr.

INTENCIONS DEL SANT PARE (gener)

General: Perquè els joves usin bé els mitjans de comunicació moderns.

Missionera: Per la unitat dels cristians i les8 persones de la cultura, perquè prenguin consciència de la unitat entre tots els cristians.

ENTREVISTA

PAU GARSABALL

Un conte de Nadal.cat

Televisió de Catalunya i el Centre Promotor de la Imatge han coproduït una pel·lícula que, per la seva temàtica nadalenca, s'ha pogut veure durant aquests dies per diferents televisions autonòmiques de l'Estat. El film, que porta per títol *Conte de Nadal.cat* —també s'ha traduït al castellà—, ha estat rodat íntegrament a casa nostra —el gruix argumental passa al Monestir de Montserrat—, sota la direcció de Ferran Llagostera. La història és una adaptació d'una peça teatral de Josep Albanell, realitzada pel guionista Pau Garsaball, que ha actualitzat el conte —li ha donat un llenguatge visual.

Per fer guions de pel·lícules amb valors cristians cal ser creient?

Cal un punt de sensibilitat, és clar. També cal no fer massa cas del món que ens envolta ni de les notícies que genera i creure que la gent encara es pot relacionar d'una altra manera. En una paraula, cal tenir una mica de fe, i aquesta és una característica molt cristiana i també molt universal.

El cinema espiritual s'ha perdut una mica?

És l'home qui ha perdut l'espiritualitat. Estem massa preocupats per la seguretat. Tot ens fa por. No confiem en la vida. L'espiritualitat vol temps, repòs, meditació, confiança, credulitat... Tot el contrari d'allò que la nostra societat ens dona. El que fa el cinema és mostrar aquesta situació. Personalment, em trobo còmode amb aquest tipus de textos perquè em permeten jugar amb un món més enllunyable. Només l'humor i el sentiment et permeten fugir de la realitat... i de vegades va bé fer-ho!

Amb quin personatge del pessebre se sent més identificat?

És una pregunta que pot generar respostes força esbojarrades... Però responen de manera seriosa crec que per gaudir plenament d'un fet com aquest cal un punt d'ingenuïtat. No s'ha d'intel·lectualitzar massa —com potser farien els reis o el dimoni, molt interessats perquè la cosa no funcionés. I dels àngels no n'hem de parlar, per raons òbvies; per tant, probablement em quedaria amb la figura de qualsevol pastor: gent humil, amb una sensibilitat més nua.

Òscar Bardají i Martín

PSICOLOGÍA DE LA FAMILIA

Educar en sexualidad responsable

Nuestros jóvenes son bombardeados con un lujurioso y apetitoso sexo que está omnipresente en su vida cotidiana: revistas espe-

cializadas, pornografía televisiva, vallas publicitarias, anuncios, telefonía erótica, etc. «Luego —escribe Josep Argemí—, una vez nuestros jóvenes están bien estimulados y bien liberados para no reprimir, ni siquiera controlar, sus impulsos sexuales, les impartimos unas únicas recomendaciones para evitar enfermedades de transmisión sexual y embarazos no deseados».

Salta a la vista que la educación sexual de la población juvenil tiene que alcanzar objetivos de más altura, contemplando la condición humana en toda su dimensión, sin caer en la mera genitalización de la sexualidad ni en la trivialización del sexo.

La educación sexual se debe impartir en familia. Es únicamente en el seno familiar donde cada progenitor sabe la clase de información que requieren sus hijos en cada edad y el mejor modo de administrársela a cada uno según su manera de ser y su nivel de comprensión. La información sobre sexualidad tiene que ser muy personalizada. Pertenece a la esfera de la privacidad, de la intimidad de la persona y no de la colectividad. No se puede dejar una materia de educación tan importante en manos extrañas —por más expertos que se hagan titular—, ya que, obviamente, el problema no reside en la educación sexual en sí, sino en quién la imparte y en su actitud en relación con su propia sexualidad y con la sexualidad ajena.

El objetivo ha de ser el sentido de responsabilidad ante la responsabilidad propia y ante la ajena.

Dr. Paulino Castells

(Psicología de la familia, Ed. Ceac, Barcelona 2008)

AGENDA

CRÒNICA

Trobada ACO zona Montserrat. El passat 13 de desembre va tenir lloc a Sant Andreu de la Barca la trobada de formació d'Advent preparada pels militants d'aquesta zona de l'ACO, que comprèn els arxiprestats de Sant Feliu de Llobregat i Montserrat. La ponència formativa anava a càrrec de Mn. Carles Catasús, rector de St. Sadurn d'Arnoia i consiliari del Moviment de Joves de Pobles i Comarques, en sintonia amb l'objectiu diocesà d'enguany «L'anunci que neix del goig compartit».

Exposició Poema del pessebre. Aquesta mostra itinerant de les il·lustracions del llibre *El Poema del Pessebre* de Joan Alavedra va ser inaugurada el passat dia 4, a la sala Gòtica del Museu Maricel de Sitges. L'acte va comptar amb la presència i intervenció del bisbe Agustí Cortès i del rector de Sitges, Mn. Josep Pausas. L'obra, convertida en oratori per Pau Casals, ha esdevingut un autèntic símbol de la pau universal i, com a peça musical, celebrarà el 50è aniversari el proper any.

AGENDA

Epifania, dia dels missioners diocesans. El 6 de gener, dia de la manifestació del Senyor a totes les nacions, es demana una pregària per aquells que donen testimoni de la fe i treballen per l'evangelització en països llunyans. De la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat hi ha una cinquantena de missioners, entre preveres, religiosos, religioses i famílies. Un jove matrimo-

ESGLÉSIA DIOCESANA

Trobada de Nadal de la Delegació d'Ensenyament. El passat dissabte 12 de desembre es van reunir una seixantena de mestres i professors de religió, i docents en general, de la diòcesi, al col·legi Verge de la Salut de Sant Feliu de Llobregat, en una jornada formativa i celebrativa amb motiu del Nadal. Es va aprofundir la qüestió de la presència de l'assignatura de la religió a l'ensenyament públic i privat, de la mà de Mn. Pepe Chisvert, delegat d'Ensenyament de la Diòcesi d'Urgell. La celebració de l'Eucaristia, presidida pel bisbe Agustí, i un pica-pica de germanor van cloure la trobada.

ni format per David Ferreiro Pausas i Cristina Belenguier Oliver es preparen per a anar a l'Equador el proper mes de febrer: com els Mags, també ells es posen en camí per sembrar la Paraula allà on encara no es coneix, per posar de relleu les «llavors del Verb» presents en totes les cultures i racons del món.

FORMACIÓ

Cursos al CEP. El Centre d'Estudis Pastoral ofereix dos cursos impartits pel Sr. Antoni Bentué, laic, professor de la Universitat de Santiago de Xile. Els dilluns 1, 8, 15 i 22 de febrer de

2010, de 11.30 a 13 h, serà sobre «El Jesús de la història»; dijous 4, 11, 18 i 25 de febrer de 2010, d'11.30 a 13 h, serà sobre «L'Església a Amèrica Llatina: de Medellín a Aparecida». Per a més informació i inscripcions: telèfon 933 174 858, Rivadeneyra 6, 3r, Barcelona.

Curs missa amb infants. Dijous 28 de gener i 4, 11, 18 i 25 de febrer, de 19 a 20.30 h. El Centre d'Estudis Pastoral i el Centre de Pastoral Litúrgica organitzen conjuntament aquest curs per a la dinamització de les eucaristies amb infants, des del marc litúrgic i exposant les experiències de diversos àmbits pastorals (catequesi, esplais, escoltisme, MIJAC...). Inscripcions i informació: CPL, c/ Rivadeneyra 6, 7è, 933 022 235, cpl@cpl.es.

Beatificació del Dr. Samsó (1)

El proper 23 de gener tindrà lloc la celebració de la seva beatificació, a la basílica de Santa Maria de Martoró. La fama de santedat d'aquest mossèn —lligat per naixement i per tasca pastoral a la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, i més àmpliament a tota la província eclesiàstica—, es va consolidar i va augmentar després de la seva mort. Durant els propers diumenges, coneixerem una mica més la seva vida i el seu testimoni cristià.

Josep Samsó i Elias va néixer a Castellbisbal el dia 17 de gener de 1887. Els seus pares eren Jaume Samsó i Olivella, farmacèutic, i Josefa Elias i Puig, i tenia una germana un any més petita anomenada Montserrat. Va ser batejat i va rebre la confirmació a la parròquia de Sant Vicenç de Castellbisbal.

En morir el seu pare el 1894, la família es va traslladar a Rubí i més endavant, l'any 1900, a Sarrià, Barcelona. Ja des dels 10 anys mostrava vocació de prevere i va estudiar al Seminari Conciliar, essent ben apreciat pels superiors, professors i condeixebles per la seva intel·ligència i caràcter seriós i afable. Va acabar els seus estudis a la Pontifícia Universitat de Tarragona, on es va graduar en Teologia. L'octubre de 1909 és designat com a secretari particular del bisbe de Barcelona Dr. Joan-Josep LaGuarda, i va ser ordenat com a prevere el 12 de març de 1910. La seva primera missa fou el dia de sant Josep al Centre Obrer Catequístic de la Sagrada Família.

ECO DE LA PALABRA

Plegaria del sentido común

Estamos comenzando el año y se amontonan los proyectos y los propósitos. Quiera Dios que el panorama social y económico sea mejor. Pero aún nos viene encima la preocupación y, podemos decir, la tentación del pesimismo ante la crisis y los vaticinios de los más catastrofistas. Pensamos que es buen momento para hacer una oración del «sentido común», que nos apacigua y nos hace sonreír con aquella actitud sana y liberadora, propia de quienes ven la vida con los ojos de Dios.

Según me dijo un amigo, hacía esta oración aquel gran santo del siglo XVI, tan intelectual, serio, íntegro y profundo, que fue santo Tomás Moro:

«Concédeme, Señor, una buena digestión, y también algo que digerir. Concédeme la salud del cuerpo y la sensatez necesaria para conservar la lo mejor posible.

Concédeme, Señor, un alma santa, que no pierda de vista lo que es bueno y puro; que no se asuste a la vista del pecado, sino que encuentre la manera de volver a poner las cosas en orden.

Concédeme una alma que no conozca el aburrimiento, que no esté siempre quejándose, ni camine constantemente con suspiros y lamentos.

No permitas que me aburme en exceso el peso de esta carga tan incómoda que se proclama «yo».

Concédeme, Señor, sentido del humor: que sepa reírme de un chiste para sacar un poco de alegría de la vida y compartirla con los demás.»

Es una señal de profunda sabiduría entender que Dios tiene que ver con la buena digestión, el alimento cotidiano, la salud, el aburrimiento quejoso, la fuerza de un chiste y el buen humor. Asimismo, hacer de ello motivo de plegaria, pone de manifiesto que, quien hace esta oración, conoce muy bien el Dios de Jesucristo. Y que no sólo conoce el Dios cristiano, sino también el ser humano con sus miserias y contradicciones.

Nos conviene hacer esta plegaria, precisamente hoy. En primer lugar, porque hoy, ante la crisis, la deriva de la cultura dominante y los cambios sociales, seguimos perplejos, temerosos, ariscos; a la vez somos tentados por los grandes análisis, los discursos elocuentes, los proyectos políticos brillantes, los pensamientos profundos... Pero, aunque todo se debe hacer, esta oración pide aquello que tal vez nos falta: cordura, realismo, cotidianidad, sencillez, concreción... Una carencia que padecemos tanto en el pensar o en el hablar, como en la misma oración.

La profundidad no es enemiga de la sencillez: al contrario, la pide. Quien ora con estas palabras sabe que el origen de la mayoría de los padecimientos es una carga pesada, que todos arrastramos como esclavos: el «yo» orgulloso, prepotente y poseído de sí mismo. Y también sabe que este «yo» se escandaliza demasiado pronto, porque le cuesta aceptar las limitaciones propias y de todo el mundo, los pecados, los errores, las contradicciones; que, además, se refugia constantemente en quejas y lamentos, haciéndose siempre la víctima; que busca el refugio de la protesta, de la exigencia sistemática o del consuelo fácil... Es talmente uno «yo» pesado, una verdadera carga.

Pero hay otro «yo», aquel que, sin perder de vista «todo cuanto es bueno y puro», sabe mirar aquello defectuoso y trata «de ordenar» las cosas lo mejor posible. Santo Tomás Moro murió mártir por su integridad y su fidelidad a la fe, pero habiendo apurado antes el camino de la cordura, el diálogo, el compromiso sencillo por la justicia: a pesar de no tener éxito inmediato, también era un verdadero camino evangélico y un rasgo de su santidad.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat